

הווילונות, שהזמין מליון בגרמניה עבור אכסניות הנוער הדימוניות. היו הסחורות היחידות עבורן שילם. נראה שהוא נתן הוראה לאיגוד הערים הגרמני להעביר ל-בתי הרושת אלה את הסכום שנאסף מתרומות הערים הגרמניות בשנת 1977 עבור הקמת מקומות המיפגש לנוער גרמני וישראלי. הגרמנים ביקשו לראות הוצאות המסיות ומליון סיסף להן אותן באמצעות הזמנות אלה.

ואומנם, לפני כשנה הגיעה לגמל אשדוד מכולה עמוסת סחורות מגרמניה. איש במרכז השילטון המקומי מילבד מליון לא ידע על הימצאותה של המכולה בארץ. רק אחרי מותו נמצאה בין ניירותיו תעודת דת-המשלוח של הסחורה, שמליון לא שיחרר אותה מהמכס.

הלוואה מחברה

להשכרת-רכב

ב ירורים שערך גדעון לב, ממלא מקומו של מליון במרכז השילטון המקומי, העלו כי איגוד הערים הגרמניות הוא ששילם עבור הסחורה. אמר השבוע גדעון לב: „אין לנו כל שימוש בסחורה הזאת ואין אנחנו רוצים לשחררה. היא גם לא מתאימה לתנאי הארץ ואי אפשר למכור אותה כאן. גם המחירים ששולמו עבורה היו גבוהים מהמקובל. הסחורה היא רכושן של איגוד הערים הגרמניות והם שיחילטו מה לעשות בה.“

נראה כי איגוד הערים הגרמניות מבקש עתה לתרום את ציפויי הריצפה והווי-

בחברת הנשיא

זאב מליון (קיצוני משמאל) באחת מהופעותיו הציבוריות כמזכ"ל מרכז השילטון המקומי, ליד נשיא המדינה הקודם, הפרופ' 1979 אפרים קציר (קיצוני מימין) ואלוף פיקוד-המרכז משה

ליו, מליון היה מקובל בחוגים רחבים והיו לו מהלכים בצמרת, מבלי שאיש העלה אפילו צל של חשד נגדו, כי הוא מנהל מערכת של עיסקות נוכלות. בהלווייתו הספיד אותו שר-הפנים יוסף בורג, שלא ידע גם הוא כי מליון ניצל את מעמדו לרעה.

לסכום של 15 מיליון מארקים גרמניים. אם עד ליום ה-15 ביולי 1978 לא ינוצל סכום של 5 מיליון מארק, הרי הסכום יתבטל ולאף אחד מהצדדים לא תהיינה טענות לצד שכנגד.

„המשכיר ישלם את מחיר הציוד וכל יתר ההוצאות בקשר לקניית הציוד ואסיפקתו לשוכר... תקופת ההשכרה תהיה בת 7.2 שנים, החל מהתאריך שבו יסופק הציוד לשוכר... את דמי-השכירות בעד הציוד יש לשלם מדי חצי שנה, החל מהתאריך שבו יסופק הציוד לשוכר. כל שיעור של דמי-שכירות יהיה 6.9% מההפרש שבין המחיר והסכום הכולל של הפיקדונות אשר יהיו מופקדים אצל המשכיר... לפחות חודש אחד לפני תום 7.2 שנים הראשונות של השכירות, יהיה השוכר חייב לבצע אחת הברירות שי-דלהן: לבקש את מכירת הציוד עליידי המשכיר לשוכר ובמקרה זה יהווה סכום הפיקדונות את המחיר שעל השוכר לשלם למשכיר, או לבקש שהשכירות תוארך לתקופה נוספת של שלוש שנים.“

„הסכום יגג יהיה כפוף לאישור הרשויות הממשלתיות בישראל ובגרמניה.“ למעשה נועד הסכם זה לאפשר למרכז השילטון המקומי לרכוש ציוד בסכום של 150 מיליון ל"י בתשלומים לשיעורים בריבית של 6.9%, אבל ברור שמליון לא התכוון מעולם לממשו. הוא לא יכול היה גם להראותו לאיש בישראל, משום שחתם עליו שלא כחוק בשם שתי חברות של מרכז השילטון המקומי — דבר המהווה עבירה פלילית.

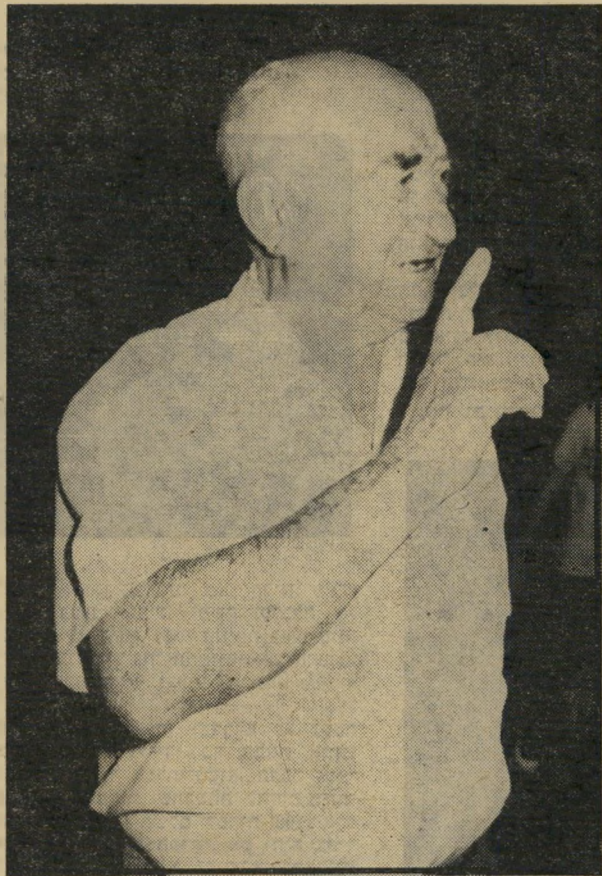
צו-מעצר

נגד המזכ"ל

ש שם זה, אם כן, חתם מליון על הסכם שלא התכוון כלל לממשו? העוקץ שמון שוב בדמי-התיווך. בי-עסקה זו היו ארבעה מתווכים בין מליון לבין הבנק הגרמני: זיגפריד לרר מקרלס-רוהה, מקס שטרנבוים מקרלסרוהה, גרנט בוכנר מקונסטאנץ ופיוס דנק משטוטגארט. סכום דמי-התיווך היה 300 אלף מארק וכל אחד מהמתווכים היה צריך לקבל 75 אלף מארק עבור העיסקה. הפעם, על פי התחייבותו של מליון, ממרכז השילטון המקומי.

עם הסכם-הגג החתום בידו העניק מליון לכל אחד מהמתווכים מיכתבי-התחייבות מטעם מרכז השילטון המקומי. מיכתבי-התחייבות אלה, שערכם כשטרות, נמסרו לבנק גרמני ששילם למתווכים את עמלתם מראש בניכוי הריבית עד למועד הפרעון. כאשר כל אחד מהמתווכים קיבל מהבנק הגרמני 75 אלף מארק יכול היה מליון לבקש ולקבל מכל אחד מהם „הלוואה אישית“.

זה היה כל הטכסיס. מליון ביצע עיסקה פיקטיבית על סכום של 150 מיליון ל"י, שלא התכוון לממשה מעולם, כדי לקבל

מרדכי טורקים

מי שהיה ראש עיריית כפר-סבא, ח"כ ואחד מראשי דפ"ר בתוקף תפקידו כחבר הנהלת מרכז השילטון המקומי שימש מדי פעם כיו"ר תורן של המרכז. כיום הוא יו"ר החברה למשק וכל-כלה של המרכז. טורקים שירת עם מליון בבריגדה העברית במלחמת-העולם השנייה והיה למעשה האיש שהביא אותו למרכז.

זכות חתימה ביכלל. למליון לא היתה כנראה חותמת של החברה למשק וכלכלה, באמצעותה נערכות הרכישות של ציוד לרשויות-המקומיות בישראל, כמו מכר ניוט-כיבוי או מכונות-אשפה. לכן החתים את התחייבות החברה בחותמת מרכז השילטון המקומי. לעומת זאת היתה בי-ידיו חותמת של אוצר השילטון המקומי, שלא ברור כיום אם היתה מזוייפת או נגנבה. מליון, על כל פנים, לא היה זכאי להחזיק בה. החווה, שהבנק הגרמני היה צריך לממן את הצד המשכיר שבו, כונה בשם הסכם-מטריה (הסכסגג) ונערך בשפה האנגרית. נקבע בו, בין השאר: „המשכיר ישכיר לרשויות המקומיות בישראל, ששמן ינקב בידי החברה (השוכרים) ציוד שונה (הציוד) עד

פינחס איילון

ראש עיריית חולון, המכהן זה עשר שנים כיושב-ראש מרכז השילטון המקומי בישראל. איילון טוען כי לא ידע ולא שמע מעולם על העיסקות שעשה זאב מליון בשם מרכז השילטון המקומי וכי המרכז לא החליט מעולם, ואף לא היה רשאי להחליט, על הקמת רשת בתי-הארוחה לנוער, שעבורם ניסה מליון לגייס כספים.

לונת לבית אנה פראנק באמשטרדם. אחרי שעיסקת בנק האיחוד הבווארי לא יצאה אל הפועל — בגלל סירובו של שר-האוצר הישראלי, כטענת זאב מליון, לאשר את העיסקה — ביקש מליון לארגן אשראי בסכום דומה בבנק גרמני אחר, שיהיה מוכן להעניקו בתנאים נוחים יותר. מספר זיגי לרר: „מליון בא אלי ל-קרלסרוהה ואמר לי שהוא צריך לרכוש ציוד עבור העירייה והמועצות-המקומיות בישראל והוא מבקש להשיג לו לצורך זה אשראי לרכישת ציוד בסכום של 25 מיליון מארק. בחודש מארס 1978 מצאתי את הבנק שהיה מוכן להעניק את האשראי המבוקש. הבאתי אפילו את הבנקאי מהווסט דויטש-לאנדט בנק לארץ והוא היה אורה של מליון. מר מליון חתם עימו